

ಬೇಕೆಂದುವದಿಲ್ಲ. ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಬೇಡ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಿಗಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದರೆ ಬರಿ ಪ್ರಸ್ತುಕದ ಓದು ಬರಹ ಅಲ್ಲ; ಯಾರದೋ ಕಂಪನಿ ಕೊಡುವ ಸಂಭಳಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುವ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸ ಪಡೆಯಲು ಬೇಕಾದ ಉದ್ದೇಶಗೆ ಅಲ್ಲ. ನಾವು ಮಾಡ ಬೇಕಾದ್ದು ಸರಳವಾಗಿ, ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಜೀವಿಸಲು ಏನು ಕೆಲಸ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೋ ಆ ಕೆಲಸ. ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ವೇಳೆಯಿದ್ದಾಗಲ್ಲಾ ಬಂದು ನೋಡಿ. ನಮ್ಮ ಜೋಗೆ ಮಾತಾಡಿ, ಚಚೆಸಿ ಹೋಗಿ, ಕ್ರಮೋಗ, ನಾವು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನೀವು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಮಗೇ ತೀಳಿಯತ್ತದೆ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮಾನವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ನಾಡಿದ್ದು ಭಾನುವಾರ ಮತ್ತೆ ನಿವೇದ್ಯರೂ ಬರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮುಂದಾಳು ನರಹರಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ಮಾತು. ಅನಂತರ ಬರಿ ಕೆಲಸ, ಕೆಲಸ' ಎಂದು ಅಭಿ ಮಾತು ಮುಗಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಚಪ್ಪಣಿ ಹೋಡೆದರು.

ನರಹರಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡಾಗ ನರಹರಿಗೆ ಬಂದು ಎಕರೆ ಭಂಡಿ ಮಾರಿದ ಗಣಪತಿ ಮತ್ತೆ ಬಂದು ಎಕರೆ ಕೊಡಲು ಒಳ್ಳಿಕೊಂಡರು.

ಸುಮಾರು ಇನ್ನೂರು ಮಂದಿ ಕೃಷಿಕು ಸೇರಿದ ಭಾನುವಾರದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನರಹರಿ ಮಾತಾಡಿದ, 'ನಾವು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಹಾಯ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಿಗೊಳಿಸಲು ಏನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ ಶಕ್ತಿ ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಅಲ್ಲಿಕೆ ಶಕ್ತಿ ನಮಗೆ ಇದೆ. ನೀವು ಹೇಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತೇಂದ್ರೂ ಹಾಗೆ ನಾವು ಜೀವಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಮಗೆ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ, ನಾವು ಮಾಡುವುದು ಕೇವಲ ಕೆಲಸ ಬಂದು ಏನೇ ಬಂದು ನೋಡಬೇಕು. ಇವತ್ತು ನಗರದಲ್ಲಿ ಅಲದ ಮರದಂತೆ ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಹಣಿ ಕಂಪೆನಿಗಳ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸ್ಥಾದ್ಳಕ್ಕೆ ಬಂದುದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಹೆಚ್ಚಿ ಕೂಡ ನಗರವಾಯಿತು, ಅದರಿಂದಾಗಿ ನಮಗೆ ಸ್ವಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದು ಏನು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ: ಕೇಂದ್ರದು ಏನು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ. ಯಾರು ಶ್ರೇಮಂತರಾದರು, ಯಾರು ಬಡವರಾದರು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ. ಬಟ್ಟಿಯಿಂದ ಸಂಪತ್ತು ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಬಿಡು ದಾಸ್ಯ ಎಂಬ ದಾಸ್ಯ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ, ಅಸಂತ್ಯಾತ ಗುಲಾಮಿ ಕೆಲಸಗಾರ ದುಡಿತಿಂದ ಫಾನಫೋರ್ ಶ್ರೇಮಂತರ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪತ್ತಿನ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಯಾಗುವುದು ಕೇವಲ ಮಣಿ, ನೀರು, ಗಾಳಿ ಮತ್ತು ಸಸ್ಯದಿಂದ. ನಾವು ಬದುಕಿಗೆ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪಡೆಯುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಏನು ಎಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಏನೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಈ ಆನೆಮಹಲ್ ಎಂಬ ಉಲ್ಲರು ನಮ್ಮ ಹಣ ಮತ್ತು ಬೆವರಿನಿಂದ ಎಂಥ ಉಲ್ಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಿರಿವಂತಿಕೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಬಡತನವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ವಿಚು ಮಾಡಬೇಕಾದವ್ಯಾಪಕ ವಿಚು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಹತ್ತು ಎಕರೆ ವಿಶ್ವೀಣಾದ 'ಸ್ವಾವಲಂಬಿ ಮನೆ' ಎಂದು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ವಾವಲಂಬಿ ಮನೆಯ ಒಗಿ ಹೊರಗೆ ನೀವೂ ಇರುತ್ತಿರಿ, ನಾವೂ ಇರುತ್ತೇವೆ. ಶಾಲೆ, ಶಿಕ್ಷಕರು, ವ್ಯಾದ್ಯರು, ವಿಜಾಗಿನಿಗಳು ಎಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಜೋತೆ ನಿಮ್ಮ ಜೋತೆ ಅವರು ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಹಣದ ವ್ಯವಹಾರ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ನೀವ್ಯಾರೂ ಯೋಚಿಸಿದೇ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಮಗೆ ಬಿಡಿ. ಅದು ನಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ನಮ್ಮ ಬೆಳೆಯನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುವ ವ್ಯಾಗಳು, ನಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಕೆಡಿಸುವ ಕಷ್ಟ ಕಾರು ಪ್ರವೇಶದಂತೆ ಈ ಹತ್ತು ಎಕರೆಯ ಸುತ್ತ ಇರುವ ಮರಗಿಡಗಳನ್ನು ಹಾಗೋ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡ ಜೋತೆ ಹೊಸ ಮರಗಿಡಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟು ಬಂದು ಸ್ವಾಕೋಟೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತೇವೆ.

ನಮ್ಮ ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಹಕರಿಸಿ ಎಂದು ನಾವು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಮನಸ್ಸು ಯಾರಿದೆಯೋ ಅವರು ಸಹಕರಿಸಿದರೆ, ನಾವು ಅವರನ್ನು ದೂರ ಇಡಲಾರೆವು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು, ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾವೇ ಶಿಕ್ಷಕರು, ನಾವೇ ಶಿಕ್ಷಕರು. ನಮ್ಮ ಜೋತೆ ಸೇರಿಕೊಂಡ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾವು

ಇಲ್ಲಿ ಯವರಿಗೆ

ಅಷ್ಟನೋಂದಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಅಭಿ 'ಲಾಯರ್' ಬಳಿ ಏನನ್ನು ಮಂಜುಷ್ಯದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಬೇಕು' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ನರಹರಿ, ಮುರಾರಿ, ಅಭಿ ಸೇರಿ ಲಾಯರ್ ಬಳಿ ಹೇಳಬೇಕಾದ ವಿವರದು ಬಗ್ಗೆ ಚಚೆ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಲಾಯರ್ ಪಶುಪತಿ ಬಳಿ ಅಮರೇಶ ಮತ್ತು ಸನ್ನಿ ನೆಯ್ಲಿರುವ ಸುಳಿನ ಬಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ, ಅಸ್ತಿಯನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಸಹಿ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡು ದಾಖಲೆ ಪತ್ರ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬಲವಂತ ಪತ್ರಗಳು ಪ್ರೋಲೆಸಿರಿಗೆ ಶಿಕ್ಕಿದ್ದು ವಿಜಾರಣೆಯೂ ನಡೆಯಲ್ದಿ, ನಾಲ್ಕೆ ದು ವರ್ಷ ಜ್ಯೇಂದ್ರಿನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದಿತ್ತು ಎಬು ವಿಜಾರಣೆ ಪಶುಪತಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಾಗಿ ನರಹರಿಯ ಗೇಳಿಯ ರಾನಡೆ, ಪ್ರೌಢಸರ್ ಅದಿನ ಆನೆಮಹಲಿಗೆ ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ ನರಹರಿ ಜತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇವೆ ದಯವಿಟ್ಟು ಗಮನಿಸಿ, ನಾವು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾಳ್ಳೆಯಿಂದ, ನಿಧಾನವಾಗಿ, ಶಿಸ್ತು ಬಧವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ನಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಯಿರುವಂತೆ ನಿಮಗೂ ನಮ್ಮ ಮುಲೆ ಶ್ರೀತಿ ಇರಲೆ ಎಂದು ನರಹರಿ ಮಾತು ಮುಗಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದುನಿತು ಚಪ್ಪಾಳಿ ಹೋಡೆದರು.

31

ಮರುದಿನ 'ಸ್ವಾವಲಂಬಿ ಕುಟುಂಬ' ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅನೆಮಹಲ್ ಮನೆಯ ಮನೆಯ ಮನೆಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ನರಹರಿ, ಅಭಿ, ಮುರಾರಿ, ಮುರಾರಿಯ ಹೆಡಡಿ ನೆನಿ, ಮುಕ್ಕಳು ಶರ್ವಾಣಿ ಮತ್ತು ಶಿವಗಿರಿ ಒಟ್ಟು ಆರು ಮಂದಿ ಒಳಗಿನ ಹಾಲ್ನಲ್ಲಿ ಸಭೆ ಸೇರಿದರು.

ನರಹರಿ ಮಾತು ಆರಂಭಿಸಿದ, 'ನಾವು ನಮನ್ನು ಸ್ವಾವಲಂಬಿ ಕುಟುಂಬ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೂ ಈ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸುವ ಇಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಸ್ವಾವಲಂಬಿ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸಬಹುದು ಇದು ಯಾವತ್ತು ಪಿದನೇ ತರಗತಿ ಏಳನೇ ತರಗತಿ ವರಗಿನ ಶಾಲೆಯಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಗ್ರಂಥಾಲಯ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡ ಒಂದು ಅಯುವೇದ ವೆದ್ಯಾಕ್ಷರಿಯ